

Meile koostan mina: Seisab Else lootus Hansu peal, siis ei ole mehele minijat temast loota, sest et ühe uuema sõda wäele antud Seaduse läbi soldatidel teenistuse aéal naise wõtmise luba ei anta; aga nii kawa kui üks inimese loom — noor ehk wana — siin elus liigub, ei tohita tema hallitamisest jutugi teha. Asjad wõiwad küll hallitada, aga ei mite elawad loomad. Niisama wähe wõib üks auuga wananenud tütarlaps jelleläbi häbisse langeda, et tema mehele ei läinud, ehk et temale abielu põlwe loodud ei olnud. Jumalus ja südame toorus on igakord süüdlased, kui wanatüdruk nime kuskil sõimaks tõstetakse. Üks auuga wanaks saanud piiga on palju enam wäärt, kui paarkümmend noort lipakad, kes sabata tantšwad, ehk wiimaks laulatamata naise põlwe lähawad, kui endistest sõbradest neid keegi õigusjega tanufandjaks ei teinud. Meie wõime nende langemist küll kahetseda, ilma et meil tuba oleks, neid rahwa ees awalikult tiutama minna. Niisugune tiutamine on juba seaduse läbi ärakeelatud. Kaa ses tüüis on, Jumalale tänu! ilmsik kohtu õigus endist wasta inimlikumaks läinud, kus neid wiletsaid ekšijaid kolm pühapäewa järestiku kirikus häbipinki summiti istuma. Neid wana pimedama aea wiisiti on uuemal aéal elukombedes awalikumaks tõusnud ristiusk kahandanud. Mida sügawamalt ilmsikud kohtud oma nõdrust tundma õpitwad, seda enam jätawad nemad mõnda nuhtlust ühe kõrgema kohtuniku käte, kelle silmad sügawamale tungiwad. Püüdgem aga igaüks mõnusemasti enese ukse eest pühkida, enese südant walwada, siis lõpeb alaline kohtumõistmine ligemiste peale otja.

Uga siin peame ohjad pingumalt pihusse wõtma, et ühte puhku jutustamise teelt kui juhiwitsata waner kõrwale ei pörka, mis saaks muidu herra Laakmann Tartus ütlemata, kui kalendrisaba ühe poogna peale ei mahuks ja tema põuase suwe pärast wist lisalehte ei raatsiks kulumada, nii wähe kui lugeja kopikat rohkem hinda maksta.

Astugeme jõulu laupäewa õhtul Warekse talusse, oodetut Hansu tulikut ja wastawõtmist waatama, kuhu Zuhan Ulewalmult oma noorifuga pühiks külalifeks oli tulnud, wanemate ja oodetut tutawa seltsis kallid päwi pidama. Widewiku lõpul, kui parajalt tuld tupa hakati wõtma, jõudis armas Peeterburi külaline sinna. Tema wõida küll juba enne lõunat sõbradele jõuda, kui kodunt wasta saadetud kütmees teel kogemata temast ei oleks mööda sõitnud, kus Hans maantee ligidale ühte talusse astunud. — Rohkem kakskümmend wersta edasi minnes, kuulnud Willem, et üks ***i wallast soldatiks läinud mees eile siin olnud. Ehk kütmees küll peale hobuse sõõtmist tagasi käänanud, ei saanud ta ommetegi warem Hansu kannule, kui 15 wersta enne kodu.

Teretamise silmapilk sigitas igaühele rõõmupisaraid laugudele. Need kastepeesad tõusewad wiimaks kõik udu kombel taewa poole, jenni kui kurbtuse ja piina pisarad põrmu põue langewad. Onnelikud loomad, kellele elu esimesi rohkem jaganud kui wiimseid! Kät andmised ja ümber kaela langemised wiitwatsid täkifeje arga, enne kui sõnad suus liikuma peawad; seal kuuldi küsimist rohkem kui üks suu jäkssas wastada. — Mõned piigad seisawad, kõrwad kivil peas, himustaksid kuulda saada,